

Arrest

**nr. 164 861 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE RUYCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 mei 2013 geeft de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie Publie A., Attaché

wordt aan

de persoon die verklaart zich C. J. E. te noemen, geboren te Tallinding op 03.05.1976, en welke verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

X 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

X Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

X Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs waarvoor hij is veroordeeld werd door de CR Antwerpen op 07/06/2011 voor 12mG.

Bovendien werden voor betrokkenen werden verschillende PV's opgemaakt te zijnen laste uit hoofde van:

Drugs/ in- en uitvoer	PV nr 01326013-AN.60.LB van de politie van Antwerpen
Opzettelijke vernielingen	PV nr 16633812-AN.50.LB van de politie van Antwerpen
Opzettelijke slagen en verwondingen	PV nr 10925112-AN.43.LB van de politie van Antwerpen
Verkrachting	PV nr 07920012-AN.37.LB van de politie van Antwerpen
Drugs/bezit	PV nr 03453512-AN.60.LB van de politie van Antwerpen
Afzetterij	PV nr 17184711-AN.26.LB van de politie van Antwerpen
Drugs/bezit	PV nr 16646011-AN.60.LB van de politie van Antwerpen
Bijz. wet: identiteitskaart	PV nr 01364111 -DE.13.L4 van de politie van Sint-Niklaas
Bevolkingsregister	
Opzettelijke slagen en verwondingen	PV nr 09580911-AN.43.LB van de politie van Antwerpen
Drugs/verkoop	PV nr 04107411-AN.60.LB van de politie van Antwerpen
Drugs/in- en uitvoer	PVnr00153207-DE.60.F1 van de politie van Dendermonde
Bijz. wet: identiteitskaart	PV nr 00201707-DE.13.L4 van de politie van Sint-Niklaas
Bevolkingsregister	
Drugs/bezit	PV nr 02836606-AN.60.LB van de politie van Antwerpen
Afzetterij	PV nr 01129306-AN.26.LB van de politie van Antwerpen
Opzettelijke slagen en verwondingen	PV nr 06998105-AN.43.LB van de politie van Antwerpen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten (bijlage 13 sexes) met inreisverbod 3 jaar dat hem betekend werd op 16/03/2013

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen,

Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene vroeg op 15/06/1998 een visumaanvraag aan bij de Belgische ambassade in Dakar. Deze aanvraag werd uiteindelijk op 21/06/1999 geweigerd. Op 21/10/1999 huwde betrokkene te Banjul met de 20 jarige oudere Belgische onderdane B. M. ° 21/08/1957 waarmee hij sinds 27/07/2011 niet langer samenwoont (volgens het RR). Betrokkene arriveerde op 30/12/1999 in België en werd op 31/01/2000 in het bezit gesteld van een A1. Op 08/01/2010 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 24/10/2001 werd betrokkene ambtelijk geschrapt.

Ingevolge een veroordeling op 07/06/2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot 12 mG voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs werd betrokkene Op 31/07/2012 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

Betrokkene werd op 28/10/2012 vrijgesteld en diende zich binnen de 5 dagen in orde te stellen bij de gemeente. Betrokkene vroeg pas op 19/12/2012 bij de gemeente zijn herinschrijving aan. Op 29/01/2013 werd de herinschrijving geweigerd.

Betrokkene kreeg ingevolge een politiecontrole in Antwerpen op 15/03/2013 betekening op 16/03/2013 van een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13 sexies) met inreisverbod 3 jaar.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/ onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/ nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

x In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn Bevel om het Grondgebied te verlaten (bijlage 13 sexies) met inreisverbod 3 jaar hem betekend op 16/03/2013.

Hij heeft dus niet voldaan aan zijn terugkeerverplichting. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit het "Verslag Vertrek" dat verwerende partij heeft overgemaakt, blijkt dat de verzoekende partij op 8 juli 2013 werd gerepatriëerd naar Gambia. Dit verslag vermeldt: "Geslaagd. Betrokkene is zonder verzet vertrokken."

2.2. Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter terechtzitting de vraag naar het actuele belang van verzoekende partij bij het voorliggende beroep, nu uit informatie verstrekt door verweerder blijkt dat verzoekende partij zich niet meer op het Belgische grondgebied ophoudt gelet op de repatriëring op 8 juli 2013 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2013 aldus werd uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting werd aan de raadsman van de verzoekende partij gevraagd of hij het actueel karakter van het belang bij huidig beroep kan toelichten ondanks de verwijdering van de verzoekende partij van

het grondgebied. De advocaat van de verzoekende partij stelt zich terzake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

In casu kan niet worden vastgesteld dat de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij nog enig voordeel kan opleveren en dat zij een actueel belang heeft bij de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is dan ook niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep zal verder dan ook enkel behandeld worden voor zover het gericht is tegen het bestreden inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het inreisverbod

3.1. De verzoekende partij betoogt in een derde middel als volgt:

"(...)

II.3. Derde Middel (Met betrekking tot het inreisverbod)

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet

Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel

11.3.1. *De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedereen bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.*

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

11.3.2. *In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd werd.*

3. *De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.*

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval. De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

4. Bovendien vormt artikel 3, 9° van de Vreemdelingenwet geen bepaling 'krachtens' dewelke een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Deze wetsbepaling voorziet enkel omstandigheden waarin de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, o.m. (9°) wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.

Hiermee verduidelijkt verzoekende partij geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijk ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen - eigenlijk een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012. (...)

Uw Raad was van mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

11.3.5. Het is tevens onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij zonder enig onderzoek/motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar.

11.3.6. De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd.

Het middel is ernstig en gegrond. (...)"

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekende partij betoogt dat de *"bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd werd."* Evenwel blijkt dat het bestreden inreisverbod als volgt gemotiveerd is: *"In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid REDEN VAN DE BESLISSING: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn Bevel om het Grondgebied te verlaten (bijlage 13 sexes) met inreisverbod 3 jaar hem betekend op 16/03/2013. Hij heeft dus niet voldaan aan zijn terugkeerverplichting"*. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden in haar betoog.

Met haar vage en nietszeggende betoog verder dat het inreisverbod een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt, zonder te verduidelijken welke feitelijke gegevens veronachtzaamd zouden

zijn bij het treffen van het bestreden inreisverbod, toont verzoekende partij evenmin de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de motieven van het bestreden inreisverbod aan.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat er een verkeerde toepassing werd gemaakt van artikel 3, 9° van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit betoog, zelfs al zou dit gegrond zijn, niet tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod kan leiden omdat tevens toepassing gemaakt wordt van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat *“de verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet”* verkeerd is nu de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert het inreisverbod van drie jaar verder als volgt: *“In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de opgenbare orde of de nationale veiligheid”*. Hieruit blijkt dat de kritiek van de verzoekende partij *“Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt”* feitelijke grondslag mist. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de door haar geciteerde rechtspraak ook op onderhavig geval van toepassing zou zijn.

3.5. Verzoekende partij voert voorts de schending aan van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, maar zij laat na te verduidelijken op welke wijze dit artikel door het bestreden inreisverbod wordt geschonden zodat het middel op dat vlak onontvankelijk is.

3.6. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER